

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 7. Dde effectu sequente executionem absolutionis à casibus
reseruatis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

riquez lib. 6. cap. 15. §. 2. & per consequens non reincident in eandem excommunicationem: sicut is, qui ab excommunicatione reservatus absolutus est & in articulo mortis reincident; per cap. Eos qui de sentent. excommunic. in 6. Quod documentum habet locum in eo qui tempore Iubilæi absolutus est absque fraude; etiam si omittat postea implere quæ deerant pro consequenda indulgentia: nam in Iubilæo non datur Confessio facultas absolventi ad reincidentium. De qua re idem Henriquez in sequen. cap. 16. §. 6.

89. Octavum documentum est, si Prælatum cui casus reservatur sit præfens in urbe, reus per se vel per alium debet priusquam Inferiori confiteatur, illam adire ea intentione, ut integre confiteatur illi omnia sua peccata, tam reservata quam non reservata. Hoc habet idem Henriquez in cit. cap. 15. §. 4. auctoribus commemoratis in marg. lit. P. & Q. additaque ratione; quod ordo ille procedendi aptior sit, & quasi regia via. ut primum a deatur Superior, qui per se absolvat; vel alteri absolutionem committat; quodque intentio integre confitendi, quantum commoditas datur, necessaria sit ex Christi institutione, de qua Concil. Trident. sess. 14. cap. 5. Quod si non expediat ipsum scire criminis reservati reum; interponi commode poterit Confessarius qui petat licentiam absolventi aliquem suum Pœnitentem ab aliquo casu reservato. Id quod non gravat, sed facile concedendum est docto & probato Confessario petenti.

90. Quod si Superior causans occupationem; totam confessionem audire (quod magis deceret) nollet, sed sola reservata audire & ab eis absolvi, proque absolutione non reservatis remitti ead inferiorem: sic remissum non teneri confiteri huic de reservatis: etsi potest ex eo deduci, quod sic data absolutio Sacramentalis sit & valida iuxta ante traditum tertium documentum; tenetque Suarez tom. 4. disput. 31. sect. 1. num. 10. attamen quia plurimi ac nobilissimi auctores (quorum meminit Henriquez in eodem libro cap. 15. §. 5. in marg. lit. D.) sentiunt tunc quoque reservata cum non reservatis esse confitenda: quod consulendum est in praxi tanquam tutum, nec adeo grave de se, quin leve fiat commutatione timoris æternæ damnationis, in spem æternæ salutis.

CAPVT SEPTIMVM.

De effectu sequente executionem absolutionis à casibus reservatis.

SVMARIVM.

- 91 Peccatum reservatum, de quo iam facta est sufficienter confessio, non impedit quin si hac iteretur simplex etiam Sacerdos possit absolute Sacramentaliter.
- 92 Reservatio potest per Superiorem tolli sine Sacramentali confessione.
- 93 Quod cum sit, non quivis Sacerdos absolvi potest, sed tantum is qui in Pœnitentem habuerit iurisdictionem ordinariam delegatam.
- 94 Delegatam tantummodo habens potestatem absolventi à reservatis, eam exequi nequit, non audita Sacramentali confessione Pœnitentis.
- 95 Non tollitur reservatio nisi Superior voluerit, etiam si velle debuerit.
- 96 Quomodo reservatio tollatur, dum habenti iurisdictionem sufficientem ad eam tollendam sit confessio Sacramentalis.
- 97 Obiectio cum solutione.
- 98 Prædictum modum habere locum non solum quando iurisdictione fuerit ordinaria, sed etiam quando delegata.
- 99 Habere item locum in confessionibus ordinariis.
- 100 Extendi ad reservationem oblitum in prædicta confessione.
- 101 Cum plures sunt eiusdem peccati reservationes, quomodo tollantur.
- 102 Et quomodo si fuerint excommunicationibus annexæ.

91. **D**Quæ autem pro praxi sufficienter complectemur aliquot documentis. Primum est: quando habens casus reservatos absolutus est ab eis per Superiorem, vel alium cui Superior concesserit sufficientem ad id facultatem, posse postea ab eisdem absolvi per inferiorem, cui confessionem illorum repetere placuerit. Ratio est, quia ut à venialibus, sic à quibusvis mortalibus, de quibus iam facta est legitimè confes-

sio, absolvi potest simplex etiam Sacerdos, iuxta antedicta lib. 1. num. 65.

Secundum est, Superiorem qui iurisdictionem habet ordinariam, posse non tantum per absolutionem Sacramentalem tollere peccati reservationem, sed etiam absque illa: adeoque peccati culpa non ablata; ut quando in casibus occultis Pape reservatis Episcopus absolutionem dat tantum ab excommunicatione: aut quando aliqua alia ratione voluntatem habet expressam vel tacitam auferendi reservationem sine Sacramentali absolutione: ut v. g. tantummodo addidendo peccatum reservatum & imponendo satisfactionem necessariam, dandoque monita salutis, reliqua Inferiori committendo.

De quo Inferiore obiter adverte, talem debere esse qui in cuiusmodi Pœnitentem iurisdictionem habeat ordinariam vel delegatam: id est, qui pastor sit ipsius proprius, vel ab eodem delegatus. Ratio est, quia per eum modum auferendi reservationem, peccatum non supponitur clauibus, ideoque adhuc est materia necessaria confessionis, perinde ac cætera peccata mortalia; à quibus nemo absolvi potest nisi in Pœnitentem habeat iurisdictionem ordinariam aut delegatam, ut expressum est in Concil. Trident. sess. 14. cap. 7.

Adverte etiam, eum qui iurisdictionem habet tantum delegatam circa reservata; non posse reservationem auferre modo prædicto: quo scilicet ea auferitur ut ad alium probanda Sacramentali absolutione remittatur. Nam non est quid tale concessum delegato ad audiendas confessiones: repote qui subdelegare nequit eam delegationem, per quam tantummodo est electa ipsius industria, non autem ei commissa pastoralis cura.

Tertium est: quantumvis subditus legitimè confessus sit suo Superiori; si hic nec velit ipsum absolvi, nec causam alteri committere, non inde tolli reservationem. Hoc Suarez in cit. sect. 4. num. 7. probat; quia in eo Superior vult iure suo, quando iustam causam habet: ut si subditus non sit dispositus ad absolutionem, quia recusat satisfactionem, vel non ostendit firmum emendationis propositum: vel si absolutio differatur, quia Pœnitens nondum facit quod in ipso est, quodque ab ipso exigi potest. Cum vero non habet causam iustam etiam si peccet negando malitiosè absolutionem, aut illius commissionem, reservatio adhuc manet: quia debet auferri per eius voluntatem, que quandiu non habetur, propterea nihil efficitur, quod talis ablatio requirat iurisdictionis vim à quo ille vult tam per se quam per alium abstinere omnino. Itaque in tali casu, addit Suarez, recurrere oportet ad alium, Superiorem ipso. Quod si fieri nequeat, poterit quis reservatis antedictis num. 8. Inferiori confiteri, ut à non reservatis directè absolvat, & à reservatis indirectè, donec ac ipso Superiore maior facultas obtineatur.

Quartum est: quando Superiori vel alteri habenti ab eo iurisdictionem sufficientem confessio à Pœnitente specialiter fit ad finem exonerandi omnino conscientiam suam, & consequendi absolutionem à peccatis, si qua forte habeat, reservatis: atque eam suam intentionem manifestat tali Confessario, cui & bona fide dicit omnia peccata sua, quæ potuit in memoriam reuocare: tunc per absolutionem Sacramentalem sic acceptam liberari à reservatione casus quem forte habuit & per oblivionem tacuit. Hoc Suarez tractat diffusius in eadem sect. 4. à num. 12. Et commemoratis auctoribus ita tenentibus, pro fundamento adfert, quod absolventis intentio siue expressa siue tacita, sit per suam absolutionem liberare quantum potest Pœnitentem ab omni onere istorum peccatorum. Quæ intentio in tali casu ex eo sufficienter colligitur, quod ipse sciens subditum accedere ad ipsum eo animo, ut quoad fieri potest liberetur ab onere peccatorum suorum, videntque illum bona fide confiteri, quæcumque in memoria reuocare potuit, illi absoluit satisfactionem imposita. Per id enim satis indicat quod velit quantum potest eum relinquere liberum. Unde cum possit tollere vinculum reservationis, dubitandum non est, quin illud quoque velit tollere præsertim cum pastorale munus ab ipso exigat, ut subdito faciente quod in se est, & quantum moraliter potest, conscientiam suam ei operiente, & admittente quam impossibilem satisfactionem

nem, debeat tali manifestatione contentus esse pro omnibus peccatis ad illud vsque tempus ab eo commissis: ita vt veliteum manere liberum ab onere per referuationem imposito se presentandi ipsi pro consequenda abolutione ab aliquo illorum.

Si obijcias illam manifestationem non impedire quin peccatum oblitum debeat clauibus subici quoad culpam: de eo enim quando in memoriam venerit, confitendum est: ergo nec quod subici debeat quoad referuationem. Respondetur negando consequentiam: quia vt peccata cenfeantur quoad culpam sufficienter supposita esse clauibus, debent per peccatoris confessionem manifestari Sacerdoti eadem clauis habenti: nec enim aliter Sacramentalis absolutio eis directè applicatur, vt constat ex necessitate confessionis ad eam impendendam. Vt verò cenfeatur supposita sufficienter quoad referuationem (*etiamsi hac sit cum censura*) sufficit ita satis factum esse Superiori à Penitente, vt ille ostendat se contentum esse de eo quoad obligationem, quam habere potest comparendi coram ipso, pro remedio adhibendo peccatis quibus animam habet contaminatam.

Ceterum procedit istud, vt Suarez quoque ibidem num. 17. notat: non tantum quando Superior iurisdictionem ordinariam habens absoluerit, sed etiam quando ab ipso delegatus: cui cenferur vices suas commississe ad absolvendū Penitentem eo modo, quod ipsius dispositio & intentio exegerit. Quo fit vt de ordinario, sic & de ipsius delegato concedi possit; quod dum ex obliuione peccatum referuatum non manifestatur, is ita absoluat Penitentem facientem quod in se est, vt ab onere referuationis ipsum liberet sicut Ordinarius ipse liberaret. Neque obstat quod delegatus non possit subdelegare suam iurisdictionem: quoniam referuationem tollere non est iurisdictionem suam alteri committere, sed solummodo auferre impedimentum, quo remoto tale peccatum relinquatur sub communi lege aliorum mortalium: nempe vt ab eo possit ille absolueri, qui communem habere iurisdictionem in propositum Penitentem. Neque etiam refert quod delegatus nihil possit in referuatis sine Sacramentali abolutione: quia non est necesse simpliciter vt ea directè sit à referuatis; nisi facultas restricta esset ea conditione. Nam dara simpliciter vt solet in Iubilais interpretanda est; iuxta Sacramenti Penitentiae institutionem, requirentem quidem per se loquendo, vt peccatorum omnium confessio vni & eidem fiat: per accidens tamen si per obliuionem aut ob aliquam iustam causam, aliquod omisum sit; permittentem de eo confiteri alteri.

Quod autem idem Suarez in sequenti numero 18. vult documentum propositum non procedere in confessionibus ordinariis, quasi in eis sine vlla cogitatione casum referuatorum, & inferiori confiteatur, & superior det abolutionem: non puto necessariò tenendum in praxi, quæ ordinariè habet, vt Peccator si non distinctè, saltem confusè, de referuatione cogitet, eo animo confitens, vt per Sacerdotis abolutionem quantum fieri potest, liberetur ab omni vinculo suorum peccatorum: eademque intentione Confessarius cum illo procedat, vt iudicio est absolutio à censuris, quæ solet Sacramentali abolutioni præmittere, non qualitercumque sed quantum potest, & confessus indiget vt indicat forma absoluedi proposita à nobis in precedenti numero 18. quam à plerisque vsurpari, ipse Suarez non improbat. Deinde tam excommunicatio referuata, quam non referuata impedimentum est abolutionis Sacramentalis. Ergo cum ad tale impedimentum tollendum Confessarius dicit, Absoluo te imprimis à vinculo excommunicationis, in quantum possim & indiges, intendit absolueri non tantum ab excommunicatione non referuata, sed etiam à referuata, si ipse possit & penitens indigeat. Quod verò ille ait, tollere quidem excommunicationem, non tamen illius referuationem, reijcitur: quia referuatio solutionis vinculi, nulla est vinculo ipso sufficienter soluto ab habente plenam potestatem: & in casu proposito soluitur vinculum excommunicationis ab habente, vt supponimus plenam ad id iurisdictionem. Quod si hoc dicitur de referuatione cum excommunicatione, multo magis dici potest de referuatione sine excommunicatione, quæ minor est.

Valerij Tom. 1. Pars II.

Quod adhuc ille vrget talem modum tollendi referuationem esse contra huius finem: quia nec peccatum tunc cognoscitur à Superiore, nec pro eo satisfactio imponitur, nec medicina adhibetur quæ præcipuè intenduntur per referuationem. Reijci pariter potest, quoniam eadem ratione probaretur, nec tolli referuationem peccati oblitum, quando fit confessio & datur abolutio legitime. Nam nec tunc à Superiore tale peccatum cognoscitur, nec pro eo imponitur satisfactio, aut adhibetur medicina.

Quintum documentum est; probabile esse, id quod antea dictum est de peccatis referuatis in confessione expressis, dici posse de oblitis: nimirum libera manere à referuatione in eo qui bona fide confitens absolutus est Sacramentaliter virtute Iubilai à Summo Pontifice concessi, cum facultate absoluedi ab omnibus casibus referuatis: quantumuis postea mutata voluntate, absolutus negligat cetera facere quæ requiruntur ad lucrandam indulgentiam quæ conceditur. Hoc tractans Suarez in sequent. num. 23. & 24. ipsum fundat in eo, quod supposito tali privilegio à Papa concessio ad obtinendam relaxationem referuationis per Sacramentalem abolutionem, satisfiat eiusdem voluntati quidquid postea sequatur: dum modo præcesserit confessio, qualem abolutio ipsa requirit vt valida sit. Nam si in valida sit, non modo obliuorum, sed nec expressorum in confessione, referuatio tollitur: quia non erit satisfactum voluntati Superioris ad id exigentis confessionem, & abolutionem, non aliam quam validam, vt nemo negauerit.

Postremum documentum est, quod postremo tractat Suarez consequenter à numer. 25. vsque ad finem sectionis: quando fuerunt plures eiusdem peccati referuaciones, omnes tolli, cum directè per abolutionem Sacramentalem peccatum ipsum remittitur: sic enim remissum, non est amplius materia necessaria confessionis: vnde fit vt pro eo non sit ad Superiorem denuo recurrendum. Cum verò indirectè tantum remittitur, vt lolet peccatum oblitum: si diuersæ sint illius referuaciones ab eadem potestate præfectæ: vt cum vnus Episcopus per suum statutum referuat aliquod peccatum, & successor eiusdem facit per aliud statutum: quia tales in re, sunt potius vna referuatio repetita: quam plures, manantque ab eadem potestate, simul tolluntur dum præditus eiusmodi potestare absoluit. Si verò sint à diuersis potestatibus subornatis, vt quando Papa referuat peccatum iam referuatum Episcopo: & potestas ad absoluedum habeatur tantum ab Episcopo, ea non est sufficiens: Papali referuatione maiorem potestatem requirente. Sin habeatur à Papa potestas ad absoluedum à casibus sibi referuatis, sufficiens est ad tollendam cum papali episcopalem referuationem iuxta illud quod in præcedent. numero 55. ostensum est; habentem à Summo Pontifice licentiam absoluedi ab omnibus casibus sibi referuatis, habere simul absoluedi à casibus referuatis Episcopo.

Adde his: quando referuatio est cum excommunicatione, vt ea tollatur, tollendam esse excommunicationem: quæ si non sit vna, sed plures; ad tollendam referuationem opus est potestate absoluedi ab omnibus, quia vna perseverante, perseverat referuatio impediens Sacramentalem abolutionem: cum inter excommunicationes non sit ea connexio, quæ inter peccata mortalia, vt ad vnus relaxationem, sequatur aliarum relaxatio.

L A V S D E O.

LIBER QVINTVS, ET TOTIVS OPERIS NONVS, DE ABSOLVTIONE AB EXCOMMUNICATIONE, ABSOLVTIONI Sacramentali præmittenda.

P R A E F A T I O.

Ante tradita explanationi abolutionis Sacramentalis à peccatis, adiungenda esse explanationem absolut. ab ex-